

آبیاری درخت‌های پلاستیکی!

ترجمه سهراب محبی

اعضای پنج نفره گروه ری دیو هد Radio Head در اواسط دهه ۹۰ با هدف دستیابی به موفقیتی نظیر آنچه که گروه‌های این دهه به دست آورده بودند، نخستین بار در مدرسه‌ی خصوصی واقع در Abingdon، شهری کوچک و خوش‌منظره در اطراف اکسفورد یکدیگر را ملاقات کردند.

تام یورک Thom Yorke رهبر این گروه که نخستین ساز خود را که گیتاری اسپانیش بود در هشت سالگی از مادرش هدیه گرفته بود. او ابتدا گروه موسیقی خود را تشکیل داد و سپس به یک گروه مدرسه‌ی به نام TNT پیوست. او به زودی پی برد که به گروهی همفکرتر نیاز دارد و به همراه اید اوبراین EdO'Brien و کالین گرین‌وود Colin Greenwood گروهی تشکیل داد که بعدها ری دیو هد نام گرفت. گرین‌وود و اوبراین هر دو به گروه‌های Joy Division و Smiths علاقه داشتند و گرین‌وود پس از پیوستن به گروه توانست بار دیگر یورک را به گروه تی‌ان‌تی بازگرداند. به‌زودی فیل سلوی Phil Selway نیز به گروه پیوست و گروه On A Friday نامیده شد. افزوده شدن جانی گرین‌وود برادر فیل، گروه را کامل کرد.

ادامه تحصیل اعضای گروه در دانشگاه، کار گروه را برای مدتی متوقف کرد. کالین در کمبریج Cambridge مدرک Entertainment of Ficer گرفت. و به دوستانش کمک کرد که گاه کنسرت‌هایی در آن جا اجرا کنند. یورک در دانشگاه Exeter به تحصیل در رشته ادبیات و هنرهای زیبا پرداخت و در یک گروه Techno به نام Flecker Noise گیتار می‌نواخت. سلوی هم که در لیورپول ادبیات انگلیسی می‌خواند در چند تئاتر به نوازندگی درام Drums سرگرم شد.

سرانجام در تابستان ۱۹۹۱ اعضای گروه یک بار دیگر در اکسفورد به هم پیوستند، اما این بار تصمیم گرفتند که سازه‌های زهی را کنار بگذارند و تمامی تمرکز خود را به گروه که اکنون Radio Head نام یکی از ترانه‌های گروه Talking heads در آلبوم True Stories¹⁰ (بود) نام گرفته بود معطوف کنند. گروه پس از نخستین کنسرت خود در جولای ۱۹۹۱ دبری نگذشت که اثر ماندگاری از خود بر جای گذاشت. اولین تبلیغات تلویزیونی آن‌ها زمانی انجام شد که ترانه "Prove Yourself"¹¹ توسط Gary Davies در رادیوی BBC

به عنوان ترانه هفته برگزیده شد. سپس Creep در ۱۹۹۲ در انگلستان به عنوان ترانه Athernative Rock¹² شناخته شد و به فهرست ده ترانه اول انگلستان راه یافت و Pablo Honey به عنوان یکی از ۲۰ آلبوم برگزیده انتخاب شد. برخلاف گروه‌هایی مانند SUEDE که تنها در انگلستان به موفقیت رسیدند، Radio Head به موفقیتی جهانی از ایالات متحده تا مصر دست یافت. گروه قبل از انتشار آلبوم The Bends در ۱۹۹۵ دو سال به فعالیت‌های تبلیغاتی پرداخت. کار ضبط برای گروه تحت فشار تشویق و ستایش‌های هوادارانش، آسان نبود و در طی دو ماه به سختی یک نت هم ضبط شد. این بود که مدیر برنامه‌های گروه به یورک دستور داد که از استودیو بیرون برود و فقط تمرین کند. سرانجام آهنگ‌ها کامل شدند و او با همراهی دیگر اعضای گروه در کمتر از سه هفته کار ضبط را به پایان رساند. آلبوم The Bends با حال‌وهوای پرطنین و زنگدارش با اشعار یورک، امیدوارکننده بود. انگلستان استقبالی که در سال ۹۵ از آلبوم The Bends شد، آن قدر کافی بود که گروه کاندیدای بهترین عنوان سال Brit Awards شود. وقتی گروه بعد از دو سال کار جدید خود "Ok Computer" را برای اولین بار منتشر کرد، مورد استقبال خارق‌العاده‌ای قرار گرفت که برای گروه‌های راک در چند سال اخیر بی‌سابقه بوده است.

ری دیو هد با این آلبوم جایزه Grammy را در سال ۹۸ به خود اختصاص داد. ترانه Paranoid Android در میان ده ترانه اول انگلستان سوم شد و آلبوم "Ok Computer" در انگلستان به عنوان آلبوم اول شناخته شد. بسیاری از مخاطبان این گروه آن را بیشتر شبیه به پینک‌فلوید می‌دانستند تا بیتل‌ها و گروه R.E.M از آن‌ها درخواست کرد که در تور اروپایی و آمریکایی گروه Tears For Fears نسخه‌ای زنده (Live) از Creep (از ساخته‌های ری دیو هد) را ضبط کرده است. از بزرگترین موسیقیدانان طرفدار ری دیو هد نیز می‌توان از آلانیس موریست نام برد که ترانه Fake Plastic Trees - درختان قلابی پلاستیکی - را در اکثر کنسرت‌هایش در سال‌های ۹۵ و ۹۶ اجرا کرد و در اوت سال ۹۶ از گروه دعوت کرد تا کنسرتی مشترک با وی اجرا کنند.

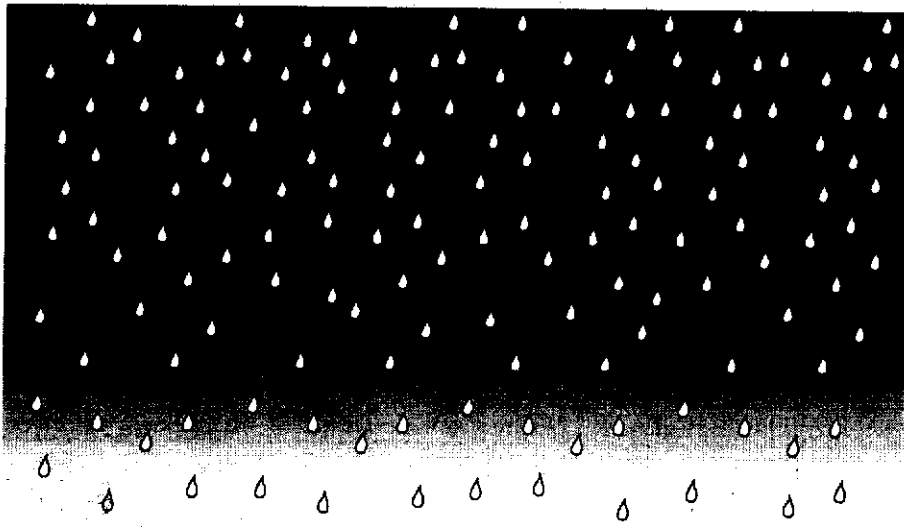
درختان قلابی پلاستیکی

آبیاش سبز پلاستیکی‌اش
برای درخت چینی قلابی کائوچونی‌اش
در خاک پلاستیکی قلابی
که او از مردی کائوچویی خرید
در شهری پر از گیاهان قلابی
تا از شتر خود خلاص شود
او را می‌پوساند

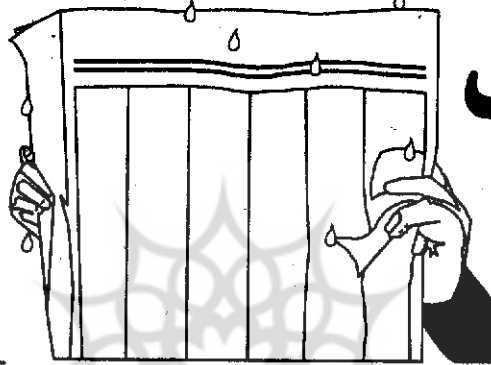
با مرد شکسته‌ی زندگی می‌کند
مردی پلی‌استرینی ترک خورده
که تنها خرد می‌شود و می‌سوزد
ولی نیروی جاذبه همیشه برنده است
و او را می‌پوساند

دخترک به شینی واقعی می‌ماند
عشق پلاستیکی قلابی من
ولی من نمی‌توانم جلوی حسم را بگیرم
می‌توانم از درون سقف به بیرون قوت کنم
اگر تنها می‌توانستم برگردم و بدوم
و مرا می‌پوساند

اگر می‌توانستم همان باشم که تو می‌خواستی
اگر می‌توانستم همان باشم که تو می‌خواستی
همیشه در تمامی لحظات.

هوای

نوشته تام یورک
ترجمه سهراب محبی

یک روز بارانی هنگامی که برای خرید مایحتاج روزانه بیرون می‌روم توسط جمعیت فزاینده مردمی که تصور می‌کنند من می‌توانم پرواز کنم محاصره می‌شوم. مثل این‌که اشتباه مسخره‌یی رخ داده است. روزنامه محلی در مورد مردی با چنین استعداد رشک‌برانگیزی گزارشی نوشته و به اشتباه عکس مرا همراه با گزارش چاپ کرده است.

نمی‌دانم روزنامه چگونه به عکس من دسترسی پیدا کرده ولی این موضوع کمترین نگرانی من از مواجهه با مشت‌های غریبه است که سؤال بارانم کرده‌اند. اعتراض می‌کنم، ولی تا قدرت خارق‌العاده‌یی به آن‌ها نشان ندهم راحتم نخواهند گذاشت.

در آخر تسلیم می‌شوم. می‌ایستم دست‌های خود را مثل بال پرنده بالا و پایین می‌برم و تا جایی که می‌توانم در هوای نمناک به بالا می‌پریم. مدتی به این عمل ادامه می‌دهم. هراسم از این‌که مورد حمله، مردمی که حالا مایوس هم شده‌اند، قرار یگیرم هر لحظه بیشتر می‌شود، حتماً به شارلاتان بودن من باور می‌آورند. ولی سرانجام با غرولند دست از مقاومت برمی‌دارند.

در حالی که سیاست‌گذار ستاره بخت خود هستم با عجله به خانه می‌روم. ناراحت‌تر از آنم که خریدم را ادامه دهم. آن روز عصر در تنهایی دوباره سعی می‌کنم. تمرینی بیپوده ولی اعتیادآور است. هر شب روی پشت‌بام می‌ایستم بازوانم را مثل بال پرندگان بالا و پایین می‌برم و پرش‌های کوچکی روی موزائیک‌ها می‌کنم. مهم نیست چقدر تمرین کنم، اما می‌دانم که هرگز هوای نخواهم شد.

Radio Head از Thom Yorke

